Quaresma - Tercer diumenge

Per FrancescR el dl., 01/03/2021 - 00:00

Ex 20.1-17
1Co 1,22-25
Jn 2,12-25

“Un cop de geni?”

1. Un marc ambiental
No és una curiositat escripturística que pugui afalagar els estudiosos. És una qüestió que se’ns presenta quan comparem un detall que no és mínim. Els Sinòptics presenten aquest fragment de l’expulsió dels venedors al final de la vida pública de Jesús, abans de la seva mort, en la condemna de la qual emergirà com gran acusació el seu gest blasfem contra el Temple. I en canvi, en Joan està a l’inici de la seva acció apostólica. Com si l’evangelista ens volgués avisar: Voleu saber on començarà el problema de Jesús amb els responsables de la religió del seu temps? En el conflicte amb el Temple, en la manera com ell entenia la fe i la relació amb Déu, la vida espiritual, el món més profund i personal dels creients en el Senyor. Com podem veure, no es tracta d’un tema menor, sinó d’allò que afecta a la columna vertebral de la fe d’Israel.

2. Una fe petrificada
Jesús no fa altra cosa que recollir i fer-se pròpia la vocació dels grans profetes del poble jueu, especialment Jeremies, per manifestar, amb paraules i gestos (d’una contundencia molt expeditiva), que “allò” que estaba passant a l’interior del Temple era un escàndol, una opressió a les consciències del poble senzill, un cinisme mal dissimulat, una desfiguració del que constituïa el missatge dels grans homes de Déu, que resumien la vertadera fe en aquesta frase sublim: “El que Déu vol no son holocaustos i sacrificis, sinó justicia i coneixement de Yahvé.” Aquella fe s’havia petrificat. Calia fer un gir copernicà cap a una fe madura i sincera. Ja ho recordàvem a l’inici de la Quaresma, quan Jesús ens recomanava que ens perfuméssim el cap enlloc de vestir-nos de cendra; que no preguéssim davant la gent, fent un espectacle; i que la dreta no sapigués què fa l’esquerra, quan fa una bona obra. Per tant, interioritat, sinceritat de consciència, jugar net…

3. “Cova de lladres”
Aquests muntatges i aquesta parafernàlia, “quantes fes ha robat” dels cors que busquen, del poble senzill, dels que viuen crisis de sentit de la fe i de la religió! Mai la riquesa es trobará a gust en els destinataris de les benaurances, mai el Senyor ens demanarà una quota de fe, mai ens exigirà anar vestits d’ etiqueta quan entrem al Temple. Ell mai s’ha fixat en la quantitat sinó en la qualitat de la vida del nostre esperit, que és allà on resideix la nostra veritat més radical. I que ell ja la coneix. Vés per on, la vida més espiritual també té un component de justicia i de solidaritat amb els més pobres i empobrits. Aquesta és la veritat que fa mal als rics i poderosos (també de l’Església), més que el soroll i l’enrenou de les taules i de les monedes escampades…

4. El malentès típic de Joan
I tornant a l’inici del comentari, Joan és l’unic evangelista que fa notar quina és la intenció més profunda de Jesús, quan parla de reconstruir el Temple en tres dies i que els puritants i fanàtics religiosos, que son els més perillosos i radicals, no admeten “escandalitzats”. Al.lusió claríssima a la resurrecció. I, per tant, confirmació que el seu cos i el seu Esperit, LA SEVA PERSONA, és el Temple Viu i Humà on ens trobem tots els vertaders adoradors en esperit i en
veritat.

ETIQUETES
TEMPLE INTERIORITAT SINCERITAT